

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 29

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουδιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτόρου
Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γράμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ὁ Γεράρδος κατετρόμαξε πρὸς στιγμήν. (Σελὶς 204).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Γεράρδος ἤκουστο· δὲν ἤκουσε πλέον τὸ ὄργανον.

Ἦπατήθη ἄρα γε, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν... ἢ μήπως ὁ Ζανζότ ἐπαιζεν ἄλλο τεμάχιον ἀντ' ἄλλου; ... Μήπως θέλων νὰ με καθησυχάσῃ, με ἐφόβησεν ἀνευ λόγου;

Προσεπάθησε νὰ ἴδῃ διὰ τῶν κιγκλίδων, πλὴν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκώλυεν αὐτόν.

Ἀπεφάσισε ν' ἀναμείνῃ ἔχων πεποιθῆσιν ἐν τῇ εὐφυΐᾳ καὶ τῇ πονηρίᾳ τοῦ ὄργανοπαίκτητος.

Πρὸ ὥρας ἦν ἐκεῖ, καθήμενος ἐπὶ θρονίου ὑπὸ τινα δεικτοστοιχίαν — ἐκεῖ ἔνθα ἡγάπα νὰ μεταβαίνει ὁ Βωφόρτ ἄλλοτε καὶ ἔνθα πολλάκις εἶχε συναντήσει αὐτόν — ὅτε αἰφνης ἤκουσε πάλιν τὸ ὄργανον.

Ἐτείνε τὸ οὖς. Τὸ ὄργανον ἐπαιζεν :

Ἰδὲ εἰς τὸν βράχον.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ! ἐπιθύρουν ὁ Γεράρδος.

Ἦνέωξε τὰς κιγκλίδας καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Θέλω ὅμως νὰ μάθω, εἶπε καθ' ἑαυτόν, τί συνέβη καὶ πόθεν με εἰδοποίησεν ὁ Ζανζότ.

Οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ νὰ εὕρῃ τὸν Κρασκανάταν.

Τὸ ὄργανον ἐπαιζε πάντοτε :

Διάβολος ! Διάβολος !...

Ὁ Ζανζότ ὅπισθεν φράκτης εἶδεν ἐρχόμενον τὸν ἱατρὸν.

— Λοιπὸν, κύριε Γεράρδε, εἶπεν αὐτῷ, καθὼς βλέπετε καλὰ πηγαίνει ἡ δουλειά.

— Διατί με εἰδοποιεῖς νὰ προσέχω;

— Βάλε με τὸ νοῦ σου πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος με τὴν γενειάδα σὲ ἔχασε εἰς Κρέιλ. Ἐγὼ ὠμιλοῦσα τότε με τοὺς κλητῆρας καὶ ἐπειδὴ ἤξευρα πῶς πηγαίνει εἰς τοῦ Δαγκέρ ἔτρεξα καὶ ἔφθασα ἐδῶ. Σὲ εἶδα ποῦ ἐμβῆκες καὶ νὰ σὲ εἰδοποιήσω πῶς δὲν ἔχεις νὰ φοβῆσαι σοῦ ἐπαιζα :

Ἰδὲ εἰς τὸν βράχον.

Ἐπειτα ἐκάθησα νὰ φάγω με ὀρεξί. Οἱ δρόμοι οἱ πολλοὶ μοῦ ἐκίνησαν τὴν πείνα. Ἐπειτα ἀπὸ μιᾶς ὥρας νὰ καὶ βλέπω πάλιν τὸν ἄνθρωπόν μας ποῦ ἐστάθηκε ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἐπερίμενε. Τότε σοῦ ἐπαιζα :

Φυλάξου, φυλάξου.

Δὲν ἐπερίμενε ὅμως πολὺ καὶ ἐγύρισε πίσω εἰς τὸ Κρέιλ.

— Μήπως παρεφύλαττε τὴν οἰκίαν τοῦ υἱοῦ Βωφόρτ;

— Ὁχι. Ἦτο γυρισμένος καὶ εἶχε τὴν ἀχίν του εἰς τὸ σπῆτι αὐτό ! Μοῦ ἐφάνη ὡς ἐπερίμενε νὰ σὲ ἴδῃ νὰ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ὀλιν. Τέλος πάντων ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἔφυγε. Ἐγὼ τὸν ἐφύλαξα τότε νὰ ἴδῃ

μήπως ἦτο πονηρία καὶ δὲν τὸν ἄφησα παρὰ ἀφοῦ ἐμβῆκε εἰς τὸ Δικαστήριον. Αἶ ! ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀστυνομικός.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις;

— Διάβολε ! Μοῦ ἔδειξε τὴν κάρτα του διὰ νὰ μὴ παίζω ὀπίσω του.

— Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ συμβῇ κακόν.

— Ἡσύχασε. Εἶμαι ἐγὼ ἐν τάξει, ὅπως λέγουν.

— Ἐλθέ αὐριον τὸ πρωὶ νὰ με ἴδῃς. Ἰσως λάθω τὴν ἀνάγκην σου.

— Δὲν θὰ λείψω, κύριε Γεράρδε. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, σὰς τὸ εἶπα. Ἐγὼ ἕνα χέρι, μὰ καλὸ.

Ὁ Γεράρδος ἐπανῆλθεν οἴκοι.

Ἡ μήτηρ του εἶπεν αὐτῷ :

— Πρὸ μιᾶς ὥρας, ὀλίγον πρὶν νυκτώσῃ, καί ποιος σὲ ἐζήτησε. Τῷ εἶπον ὅτι ἔλειπες. Μοὶ ἀπηύθυνε τότε πολλὰς παραδοξοὺς ἐρωτήσεις.

— Πῶς ἦτο ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— Μελαγχροινός, με πῖλον παναμά καὶ μέλαιναν γενειάδα.

— Εἶναι αὐτός. Καὶ τί σὲ ἠρώτησεν;

— Ἦθελε νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρρώστων σου καὶ εἰς ποῖον ἡδύνασο νὰ ἦσαι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην.

— Τί τῷ ἀπήντησες;

— Τίποτε.

— Καλῶς ἔπραξες. Καὶ τοῦ λοιποῦ ἔσο προσεκτικὴ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν, τέκνον μου;

— Εἶμαι πολὺ δυστυχής, μήτέρ μου. Τόσῳ δὲ μάλλον δυστυχής εἶμαι, ὅσῳ δὲ δύναμαι νὰ ζητήσω τὰς συμβουλὰς σου.

Ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ μήτηρ του δὲν τὸν ἐπανεἶδε.

Ἦδὴ μεταβῶμεν εἰς συνάντησιν τοῦ Πενσών.

Ὁ κύριος οὗτος ἦν λίαν στρυφνοῦ χαρακτῆρος.

Ἀνερχόμενος τὸ Δικαστήριον, ἵνα ἀνακοινώσῃ τῷ κυρίῳ Λωζιέ τὴν ἀποτυχίαν του ἐγόγγυσεν :

— Αὐτὸς ὁ διαβολοοργανοπαίκτης πταίει. Πταίω ὅμως καὶ ἐγώ. Τί ἤθελα ν' ἀσχληθῶ μ' αὐτόν τὸν ἐπαίτην; Διατί νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ παίζῃ ὅσον ἤθελε; Ὑποθέτω ὅμως ὅτι πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐπιτηδῆς. Ὁ Ζανζότ γνωρίζει τὸν Γεράρδον· θὰ ἐξιχνιάσω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἴδω τὸν κύριον Λωζιέ καὶ βεβαίως δὲν θὰ δεχθῶ παρ' αὐτοῦ συγχαρητήρια, ὦ ! βεβαίως ὄχι !

Καὶ ὠθήσας τὴν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ Δικαστήριον.

— Ὁ κύριος Λωζιέ εἶναι εἰς τὸ γραφεῖόν του; ἠρώτησε τὸν θυρωρόν.

— Μάλιστα κύριε Πενσών.

Καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα λαβὼν τὴν ἀπάντησιν ταύτην.

Ὁ κύριος Λωζιέ δὲν εἶχεν ἔτι ὄντως ἀπέλθει τοῦ γραφείου του.

Ὅτε εἶδεν εἰσελθόντα τὸν Πενσών ἠγέρθη καὶ ἐσπευσε πρὸς αὐτόν.

— Φαίνεται μετὰ καλὰ του, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Πενσών· ἐγὼ ὅμως θὰ τὸν δυσαρεστήσω. Ἀληθῶς δὲν ἔχω τύχην...

Καὶ μειδιῶν ἐχαιρέτισεν ἐπανειλημμένως τὸν κύριον Λωζιέ.

— Κάθησε, Πενσών, θὰ εἶσαι κουρασμένος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν λέγω ὄχι. Εἶμαι ἀληθῶς κατάκοπος.

— Λοιπὸν εἰπέ μοι τί ἀνεκάλυψες;

— Αἶ ! τί ἀνεκάλυψα; Εἶναι δύσκολον, κύριε ἀνακριτά, εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις ν' ἀνακαλύψῃ τις ταχέως μεγάλα πράγματα.

— ὦ ! ὦ ! ἰδοὺ ρητορικαὶ προφυλάξεις, κύριε Πενσών. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ γεγονός. Εἰπέ μοι πῶς διῆλθες τὸ ἀπόγευμα;

— Τοῦτο εἶναι εὐκολον, ἀλλ' οὐδὲν ὠφελεῖ. Ὅταν ἐξῆλθα ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ παρακολουθῶ τὸν κύριον Γεράρδον, μετέβην εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ὅας ὅπου κατοικεῖ. Τὸν εἶδα ἐπανελθόντα καὶ πάλιν ἐξελθόντα. Τὸν ἠκολούθησε καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς τοῦ Κρέιλ.

— Ποῦ μετέβη; ... Ποῖον ἄρρωστον ἐπεσκέφθη;

— Α ! ἰδοὺ ὅτι δὲν γνωρίζω κάλλιον ὑμῶν.

— Ἀλλὰ διατί;

— Εἶναι αὐτὸς πονηρότερος ἀπὸ ἐμέ... ἐπίσης δὲ καὶ ὁ ὄργανοπαίκτης... Με ἐγέλασαν καὶ οἱ δύο, κύριε ἀνακριτά.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἐξ ὧν μοι λέγεις, εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ δικαστής. Ἐξηγήθητι σαφέστερον.

Ὁ Πενσών ἐστρέφετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του ὡς εἰ εὐρίσκετο ἐπὶ πυρᾶς.

— Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι σαφές.

Παρακολούθουν τὸν κύριον Γεράρδον, καὶ ὁ ὄργανοπαίκτης ἤρχετο ὅπισθεν μου παίζων λυσσώδως.

— Ἀλλὰ τίνα σχέσιν ἔχει ὁ ἐπαίτης αὐτὸς μετὰ τὴν ὑπόθεσίν μας;

— Θὰ ἐννοήσητε. Τὸ ὄργανον με ἐστενοχῶρει πάρα πολὺ. Λέγω λοιπὸν εἰς τὸν ἐπαίτην : « Πηγαίνει νὰ παίξῃς ἄλλοι ». Αὐτὸς ἀρνῆται· ἦτο δὲ ἐν τάξει· εἶχε ἀστυνομικὴν ἄδειαν. Καλῶ τοὺς κλητῆρας διὰ νὰ τὸν στείλω εἰς τὸ κρατητήριον.

— Ἐπὶ τίνι προφάσει;

— Δὲν εἶχον καμμίαν πρόφασιν. Οἱ κλητῆρες ζητοῦσι νὰ τοὺς ἀκολουθήσω παρὰ τῷ ἀστυνομῷ...

— Εἶχες ἄδικον. Οἱ κλητῆρες ἦσαν ἐν τῷ δικαίωμάτι των.

— Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἱατρός ἐγένειεν ἄφαντος. Εἰς μάτην ἔτρεξα. Τίποτε· ἐπέταξεν ὁ ἱατρός.

Ὁ κύριος Λωζιέ ἔστη ἀποτόμως ἐνώπιον τοῦ ἀτυχοῦς Πενσών.

Καὶ διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς ὑψῶν τοὺς ὤμους :

— Κύριε Πενσών, εἶπεν αὐτῷ, εἶσαι ἡλίθιος...

Ὁ Πενσών ἐδέχθη τὴν ὕβριν ἀγογγύστως.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε, τὸ γνωρίζω καλῶς. Εἶμαι βεβαίως ὅτι διετέλουν ἐν συνεννοήσῃ ὁ ἐπαίτης καὶ ὁ ἱατρός. Αὐτὸ δὲν δύναται κανεὶς νὰ με κάμῃ νὰ μὴ τὸ πιστεύω. Ἦκουσα ἀκόμη αὐτὸ-τὸ διαβολοοργανον εἰς τὴν πεδιόδα μετὰ τινὰς στιγμὰς. Ἐπαιζε τότε τὴν Λευκὴν κυρίαν. Τί ἤθελε τὴν ὥραν ἐκεῖνην εἰς τὴν ἐξοχὴν;

— Ὡστε οὐδεμίαν ἔχεις νὰ μοὶ δώσης πληροφορίαν;

— Καμμίαν, ἐκτὸς μόνον ὅτι ὁ κύριος Γεράρδος φυλάσσεται.

— Θὰ ἔχη λόγον νὰ φυλάσσεται. Καὶ πρέπει νὰ τὸν μάθης.

— Αὐτὸ τὸ βεβαίῳ καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὸν μάθω.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς καταφρονητικῶς, δύναμαι ἐγὼ νὰ σοὶ παράσχω μίαν ἀξιόλογον λεπτομέρειαν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ λησμονήσης.

— Εἴπατε, κύριε ἀνακριτά, ὠμιλήσατε!

— Ὁ κύριος Γεράρδος ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ζητῶν νὰ τῷ δώσῃ διὰ τινὰς στιγμὰς τὸ πολυκρότον τοῦ Βαλόν...

— Αἶ! ἔ! τί τὸ ἤθελε;

— Αὐτὸ τὸ ἀγνώ. Ὁ κλητὴρ τῷ ἔδωκε τὸ πολυκρότον ἀμέσως, ἐπειδὴ δὲ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτο ἀλλαχού ἀπησχολημένος ἀφῆκε μόνον τὸν κύριον Γεράρδον. Ἄς σκεφθῶμεν ἤδη τίς ἦτο ὁ σκοπὸς του.

— Βεβαίως ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ὄπλον... νὰ προσδιορίσῃ τὴν διάμετρον... νὰ βεβαιωθῇ ἂν μία ἢ πλειότεραι σφαῖραι ἐρίφθησαν... ἀλλὰ διατί; διατί;...

— Ὁ ἱατρὸς Γεράρδος ἦλθεν ἰσχυρίζομενος ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶναι ἄθως, ὅτι ἐγνώριζε τὸν ἑνοχον, ἀλλ' ὅτι τὸ ἱατρικὸν ἀπόρητον, ὅπερ εἶναι ἱερὸν, τὸν ἐκάλεσε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ φονέως. Ἡ τοιαύτη κατὰθεσις ἐγένετο δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ πολυκρότου.

— Τοῦτο δίδει τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐθεράπευεν ἀσθενῆ, τραυματίαν, τοῦ ὁποίου τὸ τραῦμα τῷ ἐφάνη ὑποπτον καὶ ἤθελε νὰ διαφωτισθῇ.

— Καὶ κατὰ πλειότερον δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ... Ἄν πρόκηται περὶ τραύματος, τί μὲς βεβαίῳ ὅτι ὁ ἱατρὸς δὲν ἔχει τὴν ριφθεῖσαν σφαῖραν, ἐξαχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ;... ὅτι δὲν εἶναι αὕτῃ ἡ σφαῖρα, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ παραβάλλῃ πρὸς τὴν διάμετρον τοῦ πολυκρότου;

— Συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν.

— Ναί, ναί, εἶναι πιθανόν.

— Πῶς νὰ βεβαιωθῶμεν;

— Ἄν σήμερον δὲν ἀφίνατε νὰ σᾶς γελάσουν ὡς μικρὸν παιδίον, κύριε Πενσών, θὰ τὸ ἐγνωρίζατε ἤδη.

— Ὡ! κύριε ἀνακριτά, κάμνω ὅ,τι δύναμαι.

— Ἀφ' ἐτέρου, αὕτη εἶναι ὑπόθεσις, ἣν δὲν ἐξετάζομεν ἐπαρκῶς. Δυνάμεθα νὰ ἤμεθα ἀπλῶς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ παίγνια τοῦ κυρίου Γεράρδου. Ὁ ἱατρὸς ἦν φίλος τοῦ Βωφόρτ, διὰ τοῦτο προσπαθεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Τί ἀπλούστερον; Σημειώσατε ὅτι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἶναι καλῆς πίστεως καὶ πιστεύει εἰς τὴν ἀθωότητά του. Δύναται ἐπομένως νὰ νομίσῃ πρόσφορα πάντα τὰ μέσα τὰ ὅπωςδῆποτε δυνάμενα νὰ γεννήσωσιν ἀμφιβολίαν ἐν ἡμῖν.

— Θὰ σαφηνίσω πάντα ταῦτα, κύριε ἀνακριτά, σὺς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ κύριος Πενσών ἀπῆλθε.

Κατερχόμενος τὴν κλίμακα ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Μὲ μετεχειρίσθη ὡς ἡλίθιον... Ἦδη πρόκειται νὰ τῷ δείξω ὅτι δὲν εἶμαι οἷος πιστεύει.

Ε'

Ἡ Σοφία, ὡς εἴπομεν, δὲν εἶχεν ἐπαινίδει τὸν Ροβέρτον Βαλὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του.

Ὁ ταλαίπωρος νεανίας, ἐν τῇ ἐξάψει τῆς ἀπελπισίας του, ἔμενε κατάκλειστος ἀποφεύγων νὰ ἴδῃ καὶ τοὺς στενότερους φίλους τοῦ θύματος.

Ὁ Γεράρδος, ὅστις ἐφοβεῖτο μὴ ἡ θλίψις αὕτη, διακαίσιμος ἐν τῇ μονώσει ἄνευ παρηγορίας, ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ λογικοῦ τοῦ νέου, ἐπειράσθῃ ἐπανελημμένως νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ τὸν συμβουλεύσῃ.

Ὁ Ροβέρτος Βαλὸν ἡνέθη νὰ τὸν δεχθῇ, ἀλλ' ἔγραψεν αὐτῷ:

«Εἰς τὴν διατί ἔρχεσαι. Φοβεῖσαι μὴ παρφρονήσω. Φεῦ! τὸ ἤθελα. θὰ ἦτο ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ λησμονήσω.»

Τέλος ἡ θλίψις του ἐμετριάσθη, καὶ ἐγένετο λογικώτερος.

Ἡμέραν τινὰ ἔγραψε τῷ Γεράρδῳ:

«Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἴδω φίλια πρόσωπα... Αὐρίον θὰ ἔλθω νὰ ἀσπασθῶ τὴν μητέρα σου καὶ νὰ σὲ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.»

Δὲν ἔλεγέ τι περὶ τῆς Σοφίας, ἀλλὰ διατί; Μήπως δὲν μετέβαινε εἰς αὐτήν;

Ὅταν ἡ Μαρκελίνα ἔμαθεν ὅτι θὰ ἤρχετο παρ' αὐτῇ, συνεκινήθη εἰς ἄκρον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεράρδος δὲν ἀπέκρυπτε τὴν χαρὰν του ὅτι θὰ ἐπανεβλέπε τὸν Ροβέρτον, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀγαπητέ μου υἱέ, δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη θὰ ἀνανεώσῃ τὰς ἀγωνίας μας;... λησμονεῖς τί συμβαίνει;... Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν εἰς ποίαν λεπτήν καὶ παρὰδοξον θέσιν εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀτυχοῦς Βαλόν;... Τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου, ἂν ὁ κύριος Βωφόρτ συνώδευε τὸν Βαλόν... ἂν εὐρίσκετο ἐν τῇ αὐτῇ ἀμάξῃ, τοῦτο ἐγένετο διότι μετέβην καὶ τῷ εἶπα: «Ἡ Σοφία εἶναι θυγάτηρ σου. Εἶμαι ἡ Μαρκελίνα, ἡ σύζυγός σου! Ἄν παρενέβαλα προσκόμματα εἰς τὸν γάμον τῆς Σοφίας μετὰ τοῦ Ροβέρτου, δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς μοὶ ἀπαρέσκει. Ὅχι. Τοῦναντίον θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν ἐγίνετο. Ἀλλὰ διὰ νὰ γείνην πρέπει ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικὸν τοῦ γάμου μας... καὶ τὸ μυστικὸν αὐτὸ εἶναι ἰδικόν σου». Τότε ὁ Βωφόρτ γνωρίσας ὅτι εἶναι πατὴρ λατρευτῆς κόρης με συνεχώρησεν ἐν μέρει. Καὶ μετέβη νὰ εὕρῃ τὸν Βαλὸν διὰ νὰ τῷ εἴπῃ τὰ πάντα. Λοιπὸν, τέκνον μου, ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶπεν εἰς τὸν Βαλὸν ὀλίγον πρὸ τοῦ φόνου του καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὸν υἱὸν του, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν ἡμεῖς εἰς τὸν Ροβέρτον...

— Λοιπὸν, μῆτέρ μου, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸ εἴπω.

— Φεῦ! υἱέ μου, εἶναι φοβερά ἡ ὁμολογία αὕτη. Θὰ συνεπήγετο τὸν γάμον τῆς Σοφίας... ἂν ὁ Βαλὸν δὲν ἀπέθνησκε... Σήμερον κατ' ἀνάγκην θὰ τὸν βραδύνη... καὶ τίς οἶδεν; ἴσως τὸν ματαιώσῃ.

— Νὰ τὸν ματαιώσῃ καὶ διατί;

— Γεράρδε! Γεράρδε!... σκέφθητι, υἱέ

μου... ὁ Ροβέρτος ἀγαπᾷ τὴν Σοφίαν, ἡ δὲ Σοφία εἶναι θυγάτηρ τοῦ Βωφόρτ... ὁ δὲ Βωφόρτ κατηγορεῖται ὅτι ἐφόνευσε τὸν πατέρα τοῦ Ροβέρτου.

— Εἰν' ἀληθές, ἐπιθύρισε ὁ Γεράρδος.

Κατέστη σύννοος.

Αἴφνης συνελθὼν:

— Ἄλλ' ὁ Βωφόρτ, εἶναι ἄθως, εἶπεν.

— Ἦδη ὅμως εἶναι φυλακισμένος... τὸν κατηγοροῦσι· θὰ δικασθῇ εἰς τὸ κακούργιον-δικεῖον.

— Οὐδέποτε ὁ Ροβέρτος θὰ τὸν πιστεύσῃ ἑνοχον, εἶναι ἀδύνατον.

— Ὁ Ροβέρτος εἶναι ἀνὴρ... Ἐλάτρευε τὸν πατέρα του... Διατί νὰ μὴ συμμερισθῇ τὴν γνώμην τῆς ἀνακρίσεως; Δὲν εἶναι τοῦτο φυσικόν;...

— Ὁ Ροβέρτος εἶναι χαρακτῆρος εὐθέως καὶ σοβαροῦ... Θὰ μὲς πιστεύσῃ.

— Φεῦ! εὐχομαι, τέκνον μου, νὰ μὴ ἀπατάσῃ.

Τὴν ἐπιούσαν, μετὰ μεσημβρίαν, ὁ νεανίας ἀφίκετο. Ἦτο κάτωχρος, καὶ εἶχεν ἰσχνανθῇ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον κοιλανθῇ· τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ ἐδήλου βαθεῖαν θλίψιν καὶ ἀπογοήτευσιν.

Ἠσπάσθη τὸν Γεράρδον καὶ τὴν Μαρκελίαν. Ἡ Σοφία κατῆλθε σχεδὸν παράυτα. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπανεβλέπον ἀλλήλους ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ δράματος.

Οὐδ' ὁ μὲν, οὐδ' ἡ δὲ ἠδυνήθησαν νὰ συγκαταστήσωσι τὰ δάκρυα.

Ὁ Ροβέρτος εἶπε τότε τῇ Μαρκελίνα:

— Μόνον ἀπὸ ὑμᾶς, κυρία Λαγκών, δύναμαι νὰ ἀναμείνω παρηγορίαν ἐν τῷ φοβερῷ δυστυχίματι, ὅπερ με ἐπληξεν. Μόνῃ ἡ θέλησίς σας, ἣν τὸ κώλυμα εἰς τὸν μετὰ τῆς Σοφίας γάμον μου. Ὑποσχεθῆτέ μοι, ἐν ὀνόματι τῆς μνήμης τοῦ πατρὸς μου, ὅστις πολὺ σὰς ἠγάπα, ὑποσχεθῆτέ μοι ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος, ὃν αἰσθάνομαι διὰ τὴν Σοφίαν, ὅτι δὲν θ' ἀντιστῇ εἰς τὸν γάμον τοῦτον... ἔσομαι δ' εὐτυχὴς ἐν τῇ θλίψει μου...

Ἡ Σοφία ἐπλησίασε:

— Ροβέρτε, εἶπε, πρὸ πολλοῦ ἔλαβα τὴν συγκατάθεσιν, τὴν ὁποίαν ζητεῖτε... Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σας, ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπε: «Θὰ λάβῃς ὡς σύζυγον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, ἀφοῦ ἄνευ αὐτοῦ δὲν δύνασαι νὰ ζήσης... ἀφοῦ θέλῃς ν' ἀποθάνης...»

— Εἶναι ἀληθές, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ἀληθές, ἀπήντησεν ἡ Μαρκελίνα, περὶτρομος διὰ τὴν κρίσιμον θέσιν, εἰς ἣν τὸ δεῦτερον ἤδη διετέλει.

Ὁ Ροβέρτος ἐπλησίασε τὴν δύστηνον γυναῖκα καὶ ἐδράξατο τῶν χειρῶν της.

— Ἐπίστευα, εἶπεν, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζήσω... Ἡ ὑπόσχεσίς σας, κυρία Λαγκών, μοὶ εἶναι πολὺτιμος, τὴν λαμβάνω ὡς ὁ ἀσθενής, ὅστις αἰσθάνεται ἐγγίζοντα τὸν θάνατον καὶ ἀνακουφίζεται διὰ τῆς εὐεργετικῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου.

[Ἐπταὶ συνέχεια.]